

DIRECCIÓ Y REDACCIÓ.

CARRER DE LA PRINCESA,
número 1, pis 2.

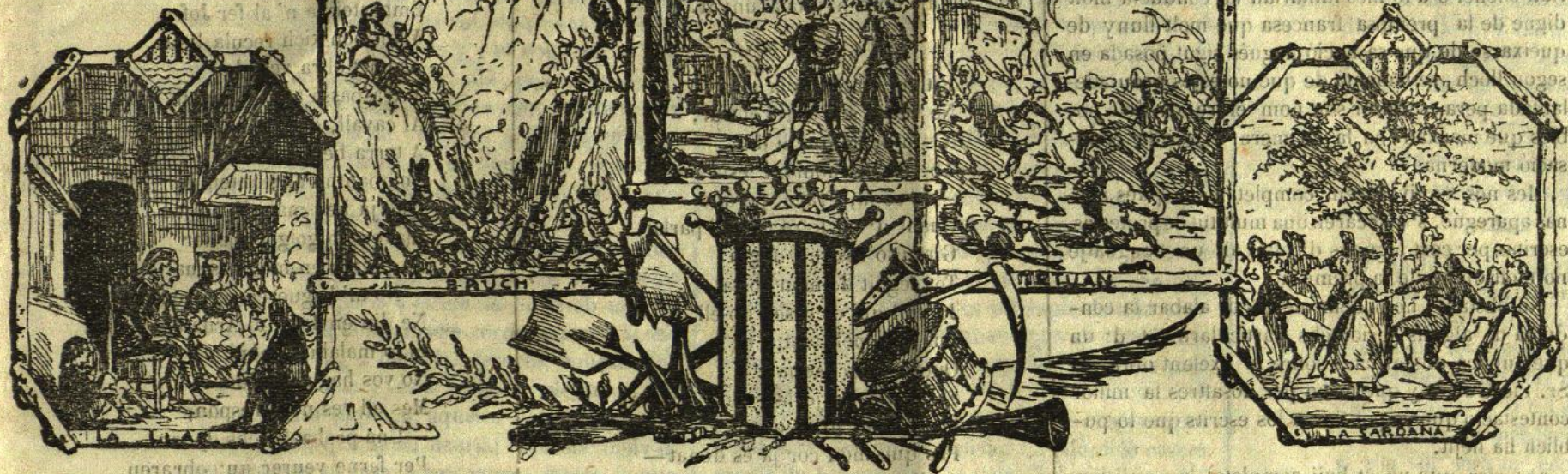
ADMINISTRACIÓ.

LLIBRERIA DE EUDALT PUIG.

Plassa Nova, número 5.

2 cuartos

2 cuartos

ANUNCIS

A PREUS
EQUITATIS.

LA BARRETINA.

LITERATURA,

CIENCIAS
Y ARTS.

SEMMANARI POPULAR.

SUMARI

DE LAS MATERIAS QUE CONTÉ AQUEST NÚMERO. Y
Lo mapa de la instrucció popular en Europa, per lo se-
nyor J. Manier, per L. y E.—La sombra dels dos aymants,
per F. de S.—La educació casera, per L. E.—La llar:
cuentos, per A. Bosch y Durango.—Rum, Rum, per F.—
Los soldats del progrés, per A. Bosch y Durango.—So-
lucions.—Xaradas, per J. M.—Geroglífich.—FOLLETÍ. Las
Joyas de la Roser, per Guadalupe Cortés Wighlen.

LO MAPA

DE LA INSTRUCCIÓ POPULAR EN EUROPA
per lo Senyor J. Manier.

Un gran home ho ha dit.
«¡Feliz España!»
Fins ara haviam cregut que los fets que mes nos
rebaixan a la vista de las nacions il·lustradas, eran
sols efecte de la falta de instrucció que en nostra
patria domina.

Pero ara ja es diferent. Si en una de aquestas
festas nacionals; si en una de nostras córridas de
toros sentim crits qu' expressin sentiments mes
propis de un poble bárbaro que civilisat; si des-
prés d' una de nostras festas religioses, després
d' unas de nostras romerías, per exemple, tenim
que lamentar escenas repugnants, fillas del mes
soes dels vicis, terminant moltes voltas per des-
gracias que cubreixen de dol a mes de una fami-
lia; si veyem desocuparse un de nostres teatres
quan l' autoritat prohibeix un espectacle que ja
no deurian haber volgut presenciar y que com
totas las malas costums estrangeras s' aclimata

tan facilment, com difícil es introduhir la mes in-
signifiant de las bonas; si, en fi, continuament
presenciem per tot arreu fets que nos degradan,—
no busquem ja sa causa en la falta de il·lustració,
perque ara Espanya es lo bell ideal dels pobles ci-
vilisats.

Quan menys se pensava, la premsa a gran or-
questa anuncia que aquest gran descobriment se
habia fet.

Gracias a lo mapa que ha motivat aqueix article,
alguns escritors, molt dignes per altra part, han
desfet ab una plomada los arguments de grans
publicistas moderns y los datos que la experiencia
nos dona a cada moment, trovant lo que en vá,
tant temps fa, se buscava. Guiats per ells hem bus-
cat aquesta instrucció de que tant se glorian y no
hem sapigut distingirla. Temps fa que tenim lo
mapa en nostras mans y encara no hem pogut
dar ab cap específich que aclareixi la negra taca
que sobre nostre país s' ha llansat (1).

No passá lo propi en ells que mirant, sens dub-
te, la cuestió a través d' un hermós prisma, han
tingut la ditxa, que no 'ls hi envejem, de veu-
rer groch lo que per nosaltres ha sigut y és negre.
No obstant, com en nostra patria se va fent tant
comú l' us dels prismas en certas cuestions, els hi
recomanem, si volen que sos escrits conservin un
agradable atractiu, no deixin de demanar son
corresponent privilegi.

(1) Com ja sabrán nostres lectors, en lo mapa del Sr. Manier los
graus d' instrucció de cada nació van senyalats per diferents colors
que per ordre decreixent de adelanto son: groch, mantega, rosa y
negre. Ja se podia presumir que figurariam en aquesta última classe.
Aixó junt ab los calificatius de atrassat, ignorant y supersticiós que
aplica al poble espanyol, en general, ha motivat la protesta de la
premsa espanyola.

Mes d' una volta ens ha entristit lo fixar la
vista en aquest mapa, mes d' una volta s' ens ha
agolpat la sanch a la cara, no de indignació contra
lo autor, no per lo lloch ahont nos coloca, sino
per mereixer tal colocació. Y diem aixó, porque á
esser fals, á ser una calumnia llansada a nostra
nació no n' hauriam fet cas convensuts de que la
vritat sempre surt regnant y que si lo senyor Ma-
nier ho deya, aquí estava lo poble y sos fets pera
desmentirlo. Pero creyem que lo Sr. Manier te
desgraciadament rahó y que ha estat com debia al
donar de nostre país la opinió qu' en ha dat y
que tots los esforços inútils de alguns periódichs,
que totas las exajeradas protestas, fillas d' un
amor patri mal entés, que tots los escrits de pu-
blicistas que creyent fer un benefici al país l' en-
ganyan miserablement y l' adulan, representant lo
paper d' un fals amich,—sols serveixen per' aca-
barnos de ridiculisar y fer veurer nostra tonta pre-
sunció.

Los escritors que en aquest sentit han considerat
lo mapa, han fet representar a nostre país lo paper
d' un ignorant que estant entre personas instrui-
das se irrita y protesta si li fan veurer sa ignoran-
cia.

Dels escrits d' alguns d' ells, hem solsament de-
duit que ab tres ó quatre insults, que mes ferei-
xen als seus autors que al Sr. Manier a qui van
dirigits, no se pot destruir la realitat, ni desmentir
al mapa, retrato exacte d' aquets. Devant dels
escrits, mes alts qu' ells hi han los fets y los fets
demostran tot lo contrari, los fets negan las lle-
tras y devant la evidència dels uns deuen en-
mudir las altrás.

Ja que no som res, ja que nostre treball intel·lectual es nul, ja que estem en las últimas filas dels pobles civilisats, al menys tinguéssim sentit comú, en mitj de nostra desgracia, y sapiguéssim conèixer-nos a nosaltres mateixos. Los estrangers nos tindran en mes consideració vegent que nos comprenen y quan s'ataqui a nostra patria atribuintli fets falsos, nostras protestas serán mes atesas si observan que sols las emplean pera desfer calumnias.

Quan varem tenir noticia de la publicació de aquest mapa en França creguérem que al apareixer entre nosaltres, los periódichs espanyols guardarian silenci ó a lo mes imitarien la conducta molt digne de la premsa francesa que molt lluny de queixarse de que sa nació hagués sigut posada en segon lloch, se lamenta de que no estés prou adelantada pera escriurer son nom entre los dels pobles que marxa en la primera fila de la civilització moderna.

Mes nos equivocarem completament, pues apenas aparegué, s'aixecaren una multitud de protestas, escriuas per cert algunas d'ellas ab un llenguatge no molt digne de la premsa.

No obstant, no podem menys d'alabar la conducta d'alguns periódichs particularment d'un que publica uns articles sobre la excelent obra del Sr. Mo Gullon y que foren per nosaltres la millor contestació que se pot dar a los escrits que lo públich ha llegit.

«Encara que no s'hagi completat la estadística referent a la instrucció en Espanya» com diuen uns, encara que s'hagi completat y donguí datos algo superiors a los del Sr. Manier, (pero per aixó moltíssim vergonyosos per nosaltres), com diuen altres, no es molt difícil justificar la opinió que de nosaltres dona lo mapa.

Per nosaltres, en aquest cas, la estadística es ben poca cosa perque los datos que dona no poden compararse ab los dels altres països. En Alemania, en França, en Inglaterra y en los Estats Units y fins en molts punts de Italia, lo dir d'una persona que sap llegir y escriurer, que es lo gran dato estadístich, és dir que es instruida. Si la educació primaria no pot ser prou extensa per dar conèixements elementals de tot, se procura després adquirir aquets conèixements. Pero aquí no passa per desgracia lo mateix. Després d'haver adquirit aquets conèixements elementals que sols són un medi mes per instruir-se, no se pensa en adelantars. Cada hu creu que sabent migament lo que necessita per son ofici ó carrera no ha de fer ja mes. Aixís és que encara que la estadística digués que tota la nació sap llegir no seriam mes instruits. Aixís és també que totes nostras poblacions estan en un lamentable atras.

La literatura, las ciencias, las arts totes son per la generalitat enterament desconegudas.

(Se continuará.)

LAS SOMBRAS DELS DOS AYUANTS

LEGENDA.

Pues bien; debéis saber, que el baron Rodolfo...
V. Balaguer. conf. familiares.

LO DOL DE NA FRAGA.

En la sóca d'un mont bru

Y environat de barranchs.

N'hi ha un feréstech castell,

Lo castell de Bell-palan.

En sa cambra mes luxosa

S'hi troba mitj suspirant

Una hermosa doncelleta,

Mes maca qu'un lliri blanc.

La doncella ne sospira
Perqué quelcuns jorns ja fa
Que no s'posa en sa finestra
La colometa lleal
Que sempre, a la mateixa hora,
S'hi presentava, portant
En lo seu coll blanquinos
Un paperet enflayrat,
Paperet que li posava
Lo fael y bon Arnau.
Senyor del altiu castell,
Del castell de Roca-gran,
Que del de s'aymada Fraga
Mitja hora n'esta allunyat.

MALA NOVA.

Estiguentne axis la nina
Ne ven a son oncle entrar,
A son oncle que li diu
Ab ven del hom qu'esta irat;
—Ja se ja, Fraga, perqué
Quant d'en Jofre os vull parlar
Girau lo rostre y fugiu
Tot seguit de mon costat.
Jo vull qu'os caseu ab ell
Pus que molt temps ne fa
Que jo li juri seriao
Sa esposa un jorn — Jo... jamay
Podra tenir lo meu cor
Pus que mon cor ja es donat —
—Y si mata a qui os lo tèt?
—Al cel se l'emportara.

LA CARTA DE L'ARNAU.

Al cap de pocas estonas
Qu'en Guillem se n'es anat
S'acosta a n'ella na Arminda
Ab un paper en la ma.
—Elegiu prest, ma cosina
Que l'ha escrit lo vostre Arnau —
—Si, donau-melo, aymadeta,
Que lo colejava en gran.

Y ansiosament lo desclou, lo va llegir
—Ni menys gosa respirar.
«Voldria Fraga, vostre oncle
Fa cinch jorns vingut a trobar-me
Diguentme qu'una blanca au
N'acabava del nafar, y es a dir
Au qu'en son coll ne portava
Un paperet enflayrat.

«Deus, Arnau» medigué: «lo que
«De pensa ab ella, pus ja
«Fa molt temps que la juri
«En Jofre, el que demana
«En la plassa del castell
«Ab la llansa ho probaran.
«No temau no, aymada Fraga
«Que dirigiran mon bras
«Lo fort Deu, lo bon Amor
«Per vence' a en Jofre malvat.

LO TORNEIG.

Ja en los entorns del castell
Del castell de Bell-palan
N'hi ha una gran munió,
De cavallers, per lluytar
Contra en Jofre que vol pendrer
L'amor del valent Arnau.
Quan ne toca lo ronc corn
Tots a la plassa se n'van
Ahont ja los miradors
Fa estona que hi han anat.
En lo mitj s'hi troba en Jofre
Muntat en rogench cavall,
Y esperant sa forta llansa

A quelcu pera lluytar
Mòlts y mòlts se n'hi presentan
Més a tots ne vens' son bras.
No orivante ja cap mes
Ne torn' l' corn a sonar,
Mes a sa veu ningú acut
Y tot se queda callant:
Torna a tocar altra volta
Y tot ne resta parat;
Ja altra vegada llurs són
Se van mes forts a escoltar;
Quant un gallard cavaller
Muntat en un cavall blanc
Embesteix a n'al fer Jofre
Y un bon xich reculá li fa.
Acomet altra vegada
Y traspasa a n'al cavall,
Al cavall, que tot seguit
A terra ben estés cau
Tombantne al mantenidor
Que ja ben malmès ne jau.
Llavors lo goig y plaher
Se pintan en molts esguarts.
—No m'hagueren pas vensut,
Ne diu en Jofre al Arnau
Si lo malahit dimoni
No vos hagués ajudat —
Mes ell res no li respon,
—Una proba donchs donau
Per ferne veurer qu' obrareu
Com cavaller cristià:
Voleu formar altra volta
En eix mateix lloch, demà
Qu'es la diada dels morts?
—Si que tornaré; m'apar
Que moltes ganas tenia
De anar ab los morts demà.

(Seguirá.)

LA EDUCACIO CASERA.

Varem llegir en la revista «El Examen» un article sobre un assumto de nostra particular predilecció en lo que se desenvol·lan idees casi idénticas a las nostras. Creyent que lo seu autor lo Sr. Gallissà no hi tindria cap inconvenient, hem resolt traduhir en benefici de lo important de lo assumto son article en substitució d'un que intentavam escriurer dintre alguns dias. Questions coma aquesta mentres mes ben tractadas millor. La lectura de lo article de lo Sr. Gallissà farà veurer lo que lo assumto ha guanyat tractat per sa ploma en contra de la novella nostra. Sols ens resta demanar a dit escritor que dispensi nostra pésima traducció. Aquí va l'article.

«Quant un home dona sa má y fia son nom, sa honra, sa fortuna a una dona de bona posició, debem suposar que hi fa, guiat per lo deber que li imposa la altísima lley de Deu, y al propi temps pera tenir una companya que en tots temps ja siga próspera, ja adversa sa sort, li prodigui tota classe de cuidados.

«Entre los romans estava en us portar devant de la nubia al acompanyarla a casa sa espós, una filosa ab lo seu fus, volent indicar ab aixó que la dona casada deu principalment ocupar-se en las obras mes sencillas y meritorias.

«Confessem qu'ens agrada molt aquesta sàbia costum del poble romá, y comensem demanant a nostras llegidoras que la tingan present, tota volta que la laboriositat es un dels principals y mes importants dots que deuen acompanyar a la dona perfecta.

«En nostre sigle, es cosa corrent veurer que

tant sols la humilitat de llinatge o la mitjanla d'una fortuna son causes poderoses: peraque una dona se dediqui a las ocupacions, als quefers doméstichs, y aixó es una equivocació molt lamentable y que pot ocasionar a queleun matrimoni las mes funestas consecuencias.

«Si las personas que de tal manera pensan, meditessen ab queleuna detenció aquest asunto tan apreciable y tant poch apreciat, es ben segur que prompte surtirian de tant transcendental ofuscació.

«Pares molts hi ha, que consideren a sas fillas ben educadas y creuen tenirlas perfeccionadas en sos estudis, perque las veuen plenas y carregadas de adornos exteriors; y al contemplar com brillan en un aristocràtic saló, per sa modestia, per son talent y disposició en cant y piano, per sa dolsa y agradable veu, per sos coneixements en historia, en dibuix y en literatura, creuen haber ja lograt lo ideal de sos ensomnis en una jove de la edat de la seva.

Mes ¿que succeheix? Entusiasmat y rendit per tals y tals encants demana sa ma un imprevisor millonari y se porta a efecte la boda ab tota la pompa, ab tota la ostentació corresponent a la seva alta posició. ¿Y després? després, aquesta dona que sab cantar, vestir ab gust y elegancia, dibuixar y tocar lo piano; aquesta dona que tot hu sap menys lo que saber deuria; aquesta dona te que governar sa casa, y com ignora del tot, lo que tals quefers sont, mal pot manar a sos criats la que jamay los seus pares li ensenyaren a fer. No sabentho fer, es precis que abandoni las ocupacions doméstichs, que confie a sos criats la direcció interior de sa casa; y si aquets la enganyan corresponent mal a sa intenció, veuse aqui un primer motiu de infelicitat conjugalt. Lo marit se queixa, la dona educada a la última moda contesta que no sab ni compren tals traballs, lo desordre creix, la confusió aumenta y no tarda a treure lo cap la indiferencia y a haberhi entre los dos esposos certa apathia, certa fredor, apathia y fredor que desgraciadament al dia que gela los cors de los dos, que fins allavors se habian amat.

«Las donas, segons un antich refrá, son la ruina o lo fonament de las casas y ben segur es que sense una complerta práctica dels negocis doméstichs, succehirá sempre lo primer en la impossibilitat material de que succeheixi lo segon.

«Si a un artista de ben adquirida reputació, li demanem una colecció de cuadros en qui brillin las virtuosas costums de una mare de familia, ben segur es que no nos la pintará corrent detrás de las diversions ni brillant per sos adornos, ni ocupada en pasatemps de poch fruit ni devant una reunió de personas mes aduladoras que inteligents; sino disposant lo necessari per los usos comuns de la vida, vigilant la conducta de sos criats, ficantse en tots los negocis y cuidados de sa casa, treballant ella mateixa en pro de sos intereses, visitant sas heretats y aumentantlas mediant noves adquisicions fetas ab lo producte d'un prudent y continuat ahorro.

«La pintura aquesta de nostre artista se aplicará es vritat molt poch a certas aristocráticas damas, y pensarém a lo menys que aquest es lo retrato de una dona plebeia o de una rústica aldeana; mes ¿que dirán cuant vegin que nosaltres aprobelem aquestas pinturas y que diem que ni lo seu naixement ni sas riquesas las dispensan de tals ocupacions?

«De segur que caurá sobre nosaltres lo seu desagrado, pero aixó no ferá que deixem de dir y repetir que per gran que sia la posició que un matrimoni ocupi, jamay deu la dona abandonar a

mans estranyas ni los quefers de sa casa ni las atencions de sa familia.

«Som per lo tant de parer que las solteras no deuen limitarse a los estudis recreatius y de pur adorno, sino que deuen apendre en sa mes tendra edat y baix la sombra de sas carinyosas mares, una prudent economia doméstica, una experiencia, una práctica que mes tard ls hi ha de ahorrar moltas fatigas y ls hi ha de reportar grans ventatjas.

«Una bona mare deu instruir a sas fillas en los cuidados doméstichs, deu descarregar sobre ellas una que altra volta los quefers interiors, deu fer que ellas manin, vigilin, dirigeixin y posin ab ordre la marxa de una equitativa administració.

«Es de gran importancia que se las hi fassi apendre cuant antes las principals reglas de la aritmética pera posarlas en estat de portar ab perfecció una conta de gastos interiors, que se la acostumi a coneixer lo preu y calitat de las telas, panyos y demés objectes indispensables; que se la hi fassi compendre lo temps mes apropiat pera comprar ab ventatja tota mena de provisions; en una paraula que se las inspien los principis de una prudent, lloable y nobla economia que s'aparti tant de la vergonyosa avaricia com de la ruinosa prodigalitat.

«No limitem de cap manera nostras observacions a una sola clase de la societat. La educació casera propia de lo sexo débil es tant necesaria, tant util tant indispensable a la entonada y presumida condessa com a la modesta treballadora del mes modest barri de la Ciutat.

(Seguirá.)

LA LLAR-RONDALLAS.

II.

LAS TRES GERMANAS.

Veus aquí que una vegada diu que n' eran tres germanas, que si n' era una bonica, encisera n' era l'altra.

Tant bonicas, que las flors son carmi, diu que envejavan y las perlas de sa boca los platers per fer tumbagas.

De ser macas estufadas, las dos grans ben bé n' estavan, mes no aixi la mes petita que al revés d'ellas pensava.

La mes gran y la mitjana per l'orgull eran guiadas, la petita en ella duya la modestia retratada.

La mes gran s' deya Flora, Sibineta la mitjana, la petita s' deya Tecla que de tots n' era estimada.

Si escullir entre las tres un minyo algun cop debia ne escullia sens pensar de las tres a la petita.

Veusaquí que un cop sortiren totas tres de casa seva, y ab intent de veure al rey caminavan ben depressa.

Ja veureu lo qu' en sen fora
Va passar a las germanas.

Del cami que havian fet ja n' estavan ben rendidas y per pendre un xich d'alé se deturan desseguida.

Flora diu que li n' dará si ab lo rey se n' enmarida una trenca de fils d'or que n' son coll d'angelet brilla.

—Jo li n' dono d'or massís una copa, diu Sibina, que n' será plena d'amor si ab mi avuy se n' enmarida.

—Jo dos fills com angelets diu la Tecla li n' dará, y un amor que n' fora enter fins al últim de ma vida.

Ja veureu lo que n' sent fora va passar a las germanas.

Prop lo rey d'aguayt estava esperant tras una aïsina y a devant seu se presenta y aixó diu tot desseguida:

—Ninas macas, las mes bellas que l' mon té y l' cel anyora, la mes bona y mes bonica si ella vol será m' esposa.

La que s' diu Tecla vuy, si ella vol n' será reyna que un palau tindrà n' mon cor y un rich tróno n' la grandesa.

Vetaquí, l' que va passar En sen fora a las germanas.

La Tecla dona l' bras a ne l' rey que l' enmarida; sas germanas envejadas juran pendrerli la ditxa.

Porta las mes ricas joyas que de perlas son guarnidas, la corona de diamants y un mantell de sedas finas.

Mes no l' or la fa encisera ni li donan brill las perlas que or ne té n' sa rica clenxa y en sa boca té perletas.

Lo que fa a la Tecla hermosa no es sa cara ni ls primors ni ls diamants que a sobra porta, puig molt mes val lo seu cor.

En sent ja passat un mes l' bon rey marxa a la guerra y encomana a sas cunyadas son tresor que es la Tecla.

Vetaquí que en lo palau quedan solas las germanas.

Quan no feya encar vuit mesos que l' bon rey n' era a la guerra se cumpli tot just, justet de sa esposa la promesa.

Com que solas alli estavan sos intents ningú ovirava; d'odi plenas van volguer sas germanas ben venjar-se.

Los dos fills de Tecla posan dins un bressol que poch pesa

y abandonan 'l bressol
sobre 'l riu que 'l bomboleja.

Després posan a la Tecla
perque may son espos vegi
'hont no hi entri sol ni lluna
ni claror del dia hi entri.

Torna 'l rey y a las germanas
demanant la seva esposa,
li dihen que ab un aymant
sen havia anat traidora.

Vetaqui que 'l rey irat
la busca la seva esposa.

Sense veurerla en pintura
van passar mes de deu anys
y lo rey plora que plora
sempre trist, sempre plorant.

Flora y 'l altre quan saberen
que eran vius los seus nebots
per poguerlos als dos perdre
se valgueren d' unas flors.

Bellas eran las floretas
y per medi d' un ardit
los portaren aprop d' ellas
y 'ls ne feren escullir.

Y al tocar aquellas flors
encantats los dos ne quedan
mes un ángel que allí baixa
bons y vius com ans los deixa.

Vetaqui que las germanas
's feren ben repicar.

Veyent ellas que d' eix modo
no 'ls podian perdre may
quan ne feren un convit
als dos nins van convidar.

Van posar dintre son plat
sen saberse unas matsinas
perque aixís quedessin morts
que es lo que ellas volian.

Quan anavan a menjar
un colom blanch allí 's posa
que ho descobra tot al rey
dihent que es sa esposa morta.

Tot seguit sen van allà.
'hont los guia lo colom
y 'l rey trist ne veu allí,
de sa esposa sensé 'l cos.

Y al moment perfums de rosa,
exhalá 'l habitació
perque al cel ja sa animeta
s' elevava ab 'lo colom.

Allavors lo rey irat
feu matar a sas cunyadas
y tingué prop seu los fills
y 'n lo cel sa esposa amada.

Vetaqui que 'l mal pagaren
ben car Flora y la Sabina.

Y... bona nit y bona olla,
si no esteu contents ni may,
bé prou llarch que n' es lo cuento
y d' escriure estich cansat.

A. BOSCH Y DURANGO.

RUM, RUM.

Tenim lo sentiment de fer saber queble nostre amich y colaborador D. Joan Vilella, novell poeta catalá que valguentse de diferents pseudonims ens havia afoverescut ab alguna poesia; ha passat a l' altra vida, deixant un buit en lo número de nostres protectors difícil de reemplaçar. Lo senyor Vilella era un jove de grans disposicions y esperansas, y quan comensava a donarse a conèixer ab sas apreciables produccions, quan la seua familia estava orgullosa de tindre en ella un ser tant privilegiat, la desgracia ha volgut que deixés eix mon per anarsen a altres regions mes elevadas. Sentim de veras semblant pèrdua, y si lo nostre humil consol pot valer alguna cosa, de bon gràt lo dirigim a sa desconsolada familia, podentli servir pera allaugerar sa pena, lo convenciment de que mentres ha estat en la terra, ha sapigut ferse estimar de tothom, aixís de sa familia com de sos numerosos amichs.

Lo periódich *El Museo Universal*, que ab tant bon criteri com general aplauso dirigeix lo distingit literato—orgull de la poesia moderna—Don Ventura Ruiz Aguilera, ens ha dispensat la honra de publicar traduhits a la llengua castellana, los articles que baix lo titol de *Arts vivas y arts mortas* varen veurer, fa poch, la llum en nostres columnas. Donem las mes espressivas gracias al senyor Aguilera per tal mostra de deferencia al propi temps que felicitem al autor de dits articles, Don Pompeyo Gener, al qui 'ns cap l' honor de contar com á redactor. ¿Qué dirán a n' aixó, quants ens escrigueren fentnos objeccions? Que 's desenganyin, en qüestions d' art, com en qualsevulga qüestió, may s' ha de perdre de vista la veritat.

Una equivocació involuntaria, ens va fer dir en lo penúltim número que 'ls *acudits* eran fets per lo nostre colaborador Don Simon Alsina, sent aixís que son deguts a la ploma de un altre colaborador que 's diu Don Avelino Ribas. Com eps agrada donar a cada hu lo que sigui seu, rectifiquem ab gust.

Diuenje 's va despedir la companyia d' ópera francesa. Lo teatre Principal estava plé, y los artistas foren saludats diferents vegadas pel públich que sentia perdre una companyia que tants bons ratos li havia fet passar.

Le domino noir va guanyar molt y molt d' ensa que prengué part en son desèmpeny lo tenor Mr. Dufrenne. En lo tercer acte sobre tot, estigué a gran altura. La ópera *Les mousquetaires*, ha seguit obtenint grans aplausos.

LOS SOLDATS DEL PROGRÉS

SONET.

En mitj de vil fanguera ahir estava
Lo carro del progrés, y no podia

Per mes que darli marxa algú volia,
Sortir d' aquell mal punt en que 's trobava
Tothom de ferli dar un pas provava
Mes ab foras per ferho no 's sentia;

Aixís passava un any detrás un dia
Y 'l carro del progrés parat restava

Avay que ja no falta qui sa vida
Daria pel progrés, ab orgull noble

Podrem al mon mostrar nostra ferida,
Que rebuda al condonar mes vida al poble

Dels mes vils enemichs de nostre estudi,
Será un balsam preciós que á viure' ajudi.

A. BOSCH Y DURANGO.

Any 1868.

Solució al geroglífich del número passat.

Bon marit ó mal marit,

en la cara lo porta escrit.

Solució a las xaradas del número passat.

Al-ra-res.—Ca-mi-sa.

XARADAS.

Ma primera es bonich arbre,

tothom lo té conegut,

ens costará ben segona

si volem teni algun gust.

Tersa y quinta coneixem

y lo veyem cada dia:

ho tot lo fá 'l calavera

quan fa alguna picardia.

N.—Sabadell.

La primera tot lo mon

crech que la veu cada dia,

la segona es una nota

com nota també es la prima.

Un plat de duas primeras

es bon plat per un pagés,

lo meu tot,—primera y duas,—

fa recrear d' alló mes.

J. M.

GEROGLÍFICH.

QI Pera Ira

EN EN DR ra KI

Las soluciones se donarán en lo número de disapte.

CORRESPONDENCIA DE LA BARRETINA.

F. Ll. Barcelona. Li publicaré la lletreta.—Lissandro. Sabadell.

Dels acudits que m' envia ne publicaré alguns.—M. del A. Id. Faré

'l que podré per' acontentarlo.—J. B. R. Barcelona. Mo 'l puch com-

plaurer.—S. A. Id. Va ser una errada d' impremta. La poesia no li

publicaré porque no es tan bona com las que V. acostuma á fer.—

A. R. Id. Va ser una equivocació. Te molts xaradas al davant.—A.

D. Id. La seva poesia m' ha agradat y la publicaré: s' baurá d' cor-

retjir un poch.—M. R. Id. Publicaré tot lo que m' ha enviat.—L. E.

Id. L' areticle es preciosíssim y está ple de vritats.—Seguirá. A. S.

DIRECTOR: D. ANTON SERRA.

Editor responsable: D. FRANCISCO ALFONSO.

Estampa de EL PORVENIR, á carrech J. Medina Tallers, 33.—1868